

SILV. KOŠUTNIK:

Kaznovan ponos.

obširnem grmovju tik lepega vrta je živela večja družba polžev. Ker je bilo vroče poletje, a polž ne more prenašati suše, se je vsakdo izmed njih splazil v prvi in najbolj senčnat ter mokroten kotiček. Naposled je vendar začelo deževati in naši znanci so se jeli veselo razhajati. Pa res — vedno v enem in istem kotu počepati preseda naposled tudi najbolj dobrodušnemu polžu. Poznali so se med seboj najbolj po barvi svojih hišic, ki jo je vsak iz previdnosti dobre majke prirode nosil takoj s seboj na hrbtu. Da se predalet ne razidejo, je bila njihova dobra volja.

Najlepši in največji med njimi je bil polž, ki je imel najlepšo hišico, skoraj belo kakor sneg in polikano, da se je v poševnih solčnih žarkih njena barva izpreminjala v krasno modrino. Zaradi tega so mu bili tovariši dali ime Modrin. Vsak izmed družbe je imel svoje ime, a najlepše ime je imel Modrin.

Pa se prigodi naključje, da ga zagleda delavec, ki je kopal na vrtu. Dvigne ga previdno in si ga ogleda. Ker je bil dobrosrčen človek, ga zopet položi na trato in reče: »Tako lepega polža pa res še nisem videll!«

Ta ocena je bila Modrinu na kvar; postal je namreč tako ponosen, da je začel prezirljivo gledati na svoje tovariše, ki so se mogli ponazati le z več ali manj rjavoprogastimi hišicami. Naposled mu je začela družba starih znancev presedati in z besedami: »Rjavci, ne maram vas več!« je sklenil, da odide med svet in si poišče tovarišev, ki bi bili enako njemu obdarjeni z enako krasnimi zavetišči, kakor je bilo njegovo.

Zgodnjega jutra, ko so še drugi polži spali, iztegne Modrin svoje truplo iz hišice in se s polževo najurnejšimi plezaji požene v svet.

Začetek potovanja mu je skrajno ugajal, ker se je pred njim razprostirala obširna, z jutranjo roso obilno prepojena trata. Tovariši so ga sicer kmalu pogrešili, a niso mnogo žalovali za njim; njegova ošabnost, ki jo je kazal zadnje dni, jim ga je močno odtujila.

Toda glej — čez dva dni pa je bilo zopet izpopolnjeno njihovo število. Pridružil se jim je bil namreč novi tovariš, ki pa je imel skrajno skromno hišico, povrhu še blatno in zaprašeno in ki se je tudi vedel svoji zunanosti primerno, namreč jako mirno in skromno. Radovoljno

so ga vzeli v svojo družbo in mu po obilnem prahu na njegovi hišici dali ime Prahun. Bil je navidezno zadovoljen s tem imenom.

In zopet sta minila dva dneva, polna solnčne svetlobe in toplote. Tretjega dne pa se nebo mahoma zakrije s temnimi oblaki, a že v prihodnjem trenutku začne razsajati huda nevihta z bliskom in gromom in z neizmernimi golidami gostega dežja. Oh, kako so bili polži veseli in zadovoljni, ker so imeli vsak svojo trdno hišico, kjer so si poiskali varnega zavetja.

Nevihta ni trajala dolgo. Vihar je ponehal, oblaki so se razpršili in zopet je zasijalo toplo sonce ter prijazno upiralo blagodejne žarke na mokro zemljo. Lepo vreme je polže novič izvabilo pod milo nebo. Toda kdo popiše njihovo začudenje!

»Glejte no — Modrin je zopet tukaj! Odkod si pa prišel?« so klicali drug za drugim.

»Da, da — Modrin sem — in ne več Prahun, kakor ste me zvali zadnja dva dni!« se je oglasil tih in skromen glas. »Prosim vas, prijatelji, imenujte me še naprej z imenom, ki sem ga imel prvotno, a naklonite mi tudi novič svojo staro ljubezen! Spokoril sem se in svet me je korenito ozdravil ter mi pregnal nadute misli iz glave.«

Polži so se presenečeni primaknili k Modrinu in ta jim je začel pripovedovati svoje doživljaje.

»Ko sem zarano odšel na pot in po svoji možnosti najurneje korakal naprej, sem prišel čez nekaj časa do velike tekoče vode, kakršne še nisem videl prej in je še tudi vi niste videli. Oh, kako je bila široka! Da nisem mogel čez, boste umeli. Krenil sem torej za vodo, a ni je bilo konca. Drvil sem naprej in naprej, a kmalu so mi začele pešati moči. Moral sem si nekoliko odpočiti. Toda kaj zapazim hipoma! Še zdaj me strese mraz, če se spomnim na grdo pošast, ki je počasi priplomastila proti meni. Bila je velika, umazane barve, po napihnjenem telesu polna krast, a velika glava je bila do polovice precepljena. Potem pa te strašne oči! Nikdar nisem tako naglo smuknil v svojo hišico kakor takrat. Pošast je koracala takoj čez mene, da se mi je od samega strahu zavrtelo po glavi. Minila je dozdevno cela večnost, preden sem si upal previdno pomoleti glavo iz hiše; videl pa nisem nič, ker je bila že napočila noč. Huda lakota me je prisilila, da sem si otipal nekaj mladih lističev, žeje pa si nisem mogel pogasiti, čeprav sem bil poleg vode, ker sem se bal pastí vanjo. Jutranja rosa me je rešila neznosne muke.

Pošasti ni bilo nikjer več, in previdno sem lezel naprej. Čez nekaj časa sem prispel na kraj, kjer ni bilo nikake trave, ampak obilo prahu. Pot mi ni več ugajal, ker me je prah silno oviral in mi grozil, da mi

pokrije vse truplo. Že sem premišljal, ali bi ne bilo boljše, da se vrnem — kar me dohiti druga nezgoda. Po prašni cesti pridrvi namreč četa razposajenih otrok, ki me takoj zagleda. S krikom: »Polž, polž!« se požene proti meni in me začne brcati ter premetavati po cesti. Bili so hudobni dečki in kdo ve, ali bi ostal živ, da me ni rešila usmiljena deklica. Oštela je dečke in me ponesla nazaj na trato. Ni mi treba zatrjevati, kako sem ji bil hvaležen. —

Potovanja sem imel dovolj in polastila se me je edino želja, da se prejkoprej vrnem na svoj ljubi dom, kjer sem dozdej živel v tako lepem miru, imel vsega dovolj in povrhu tudi tako dobre tovariše.

Vrnitev mi ni delala mnogo preglavice, če ne vzamem v poštev utrujenosti, ki se me je večkrat polotila s tako silo, da sem nehote moral tu in tam počivati. Potok mi je bil najboljši kašipot. Kako globoko sem si oddahnil, ko sem od daleč zagledal znano mi grmovje!

»Nekoč si še dobro odpočiješ,« sem si mislil, »in kmalu si na varnem!« A ni šlo povsem gladko. Hipoma namreč čujem nad seboj neko prhutanje, in ko se previdno ozrem, zagledam velikega, črnega ptiča, ki me je srepo ogledoval. Zopet sem smuknil v hišico in nehote sem se trdno oprijel korenine, na kateri sem bil počival. In to je bilo prav. Že v prihodnjem trenutku namreč slišim glasni »kluk — — kluk!« na svoji hišici. A ta je iz čvrste lupine in hudobec je kmalu uvidel, da je ves njegov napor zaman. Odletel je in bil sem rešen.

Protí noči, ko ste že spali, sem bil doma. Da ste me drugo jutro kot nepoznanega vse eno sprejeli v svojo družbo, me je navdalo z neizmernim veseljem. Kot nepoznanec sem vam namreč lahko dokazal, da sem po svojih lastnostih zopet vam dobričinam enak in da se ne boste več varali v svojem prejšnjem tovarišu. Ko pa mi je dež opral hišico in ste me spoznali, a mi nobeden od vas ni pokazal neprijaznega lica — to me pa navdaja z neizmernim zadovoljstvom. Ostanimo si torej še naprej dobri tovariši, kakor smo si bili prej, jaz vas pa zagotavljam, da vam hočem biti vedno hvaležen.«

»Tako je lepo!« so rekli polži soglasno, a nikdar več ni prišlo med njimi do najmanjšega nesoglasja.

